

Forfatter: Lange, Julius Henrik

Titel: BREV TIL: Schwartz, Johan Georg Frans FRA: Lange, Julius Henrik (1882-07-06)

Citation: Lange, Julius Henrik: "BREV TIL: Schwartz, Johan Georg Frans FRA: Lange, Julius Henrik (1882-07-06)", i *Breve fra Julius Lange*, Nordiske Forlag, s. 177. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002320804-000-shoot-L0023208040000139.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Julius Lange

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

TIL MALEREN FRANTS SCHWARTZ.
Karmpestden London. G. Juli 1882.

Hans Durchlaughtighed,
I. F. G. Schwarz, Fürst v. Schwarzenberg, Ridder af det grønne
Støvleskaft etc. etc., Vor Generaladmiralfeltrejsmarskal-Løjtnant!

Durchlaucht! Talrige Troppemasser omringe os saaledes fra alle Kanter, at jeg dagligen siger til mig selv — ikke med ét, men med flere Sukke! — ach, siger jeg, havde jeg kun min tro og brave Generaladm.-feltmltn. hos mig, for at hans prøvede Tapperhed kunde staa mig s. 178bi i disse svære Batailler! Sagen er den, at naar man vil erobre det Land Engelland i Lighed med vor Forgænger paa Tronen, Knud den store, højlovlig Ihukommelse, og besynderligen dets Hovedstad, ovennævnte Kæmpestad London, har man ej alene som andre Steder at gøre med store samlede Armeer, men ogsaa med detacherede Korpser, som underholdes paa Bekostning af Landets rigeste Adelsmænd, ja endog af Dronningen selv, hvilke Korpser ved Hjælp af udsendte Spejdere med megen Besvær maa opsøges i deres Huler, og naar de blive angrebne, ofte gøre den mest haardnakkede og obsternasige Modstand. De bestaa hartad allesammen af Udlændinge, som mod givne Stikpenge gøre Krigstjeneste; der er grumme mange af den hollandske Nation med en vis Rembrandt i Spidsen, en grov Karl af vild Tapperhed, hvem jeg allerede skylder mangt et blaaf Øje, — Flamlændinge under Anførsel af en vis Rubens, som jeg allerede troede, at jeg havde faaet Bugt med for flere Aar siden, — endelig Spaniere, Franskmænd og Italienerne under meget fornemme Hovedsmænd, saasom den bekendte tapre Rafael og den uforfærdede Tizian, der i et næsten hundredaarigt Liv har avlet en utrolig Mængde ægte Børn, der dog ere langt sjældnere end de uægte. Ja Kinesere, Japanesere og Assyrere, Indere, baade Bag- og Forindere, Ægyptere og Fønicierne have sendt betydelige Hjælpetropper, af hvilke jeg mest frygter den assyriske Konge Assurnazirpal den første og den ægyptiske Konge Thotmes den tredje, eftersom de spidde deres Fjender paa Pæle og trække Tungen ud af Munden paa dem eller behandle dem paa lignende uhøflig Maade. Og aller-allerværst er et mægtigt Invalidekorps af Grækere, som kampere midt i Byen. Man skulde ikke tro, hvad disse ældgamle Invalidere, af hvilke mange have mistet Hovedet, de fleste Arme og Ben, undertiden Kroppen med, kunne udvise for en Tapperhed. Jeg sveder ved at tænke derpaa og gentager med et Suk : ach gid jeg havde min tro og brave Generaladm etc. etc. hos mig!

»Kommer du ej snart«? (denne Linie foredrages syngende i en kælen og længselsfuld Toneart).

Jeg har bekæmpet Fjenden — men sandt at sige med lidet Held — i British Museum, National Gallery, South Kensington Museum, Hertfordhouse, Apsleyhouse, Bridge-s. 179waterhouse, Grosvenorhouse, Buckingham Palace, Grosvenor Exhibition, Westminster Abbey og St. Paul, flere Steder i mange gentagne haarde Træfninger. Imorgen skal jeg gaa imod to nye Korpser, Burlington Gallery og Dudleyhouse. Det sidste er uhyre vanskeligt at komme i Kast med, eftersom Ejermanden, Earl of Dudley, har havt det Uheld at blive gal. Men da jeg er fin Ven med Præsidenten for Kunst akademiet, Sir Frederick Leighton, har jeg gennem ham faaet en Adgangstilladelse fra Grevinden, som har Ord for at være Landets skønneste Dame, og som jeg vil haabe, at jeg faar at se med det samme. Men desværre maa jeg tilstaa, at jeg af det londonske højere Aristokrati hidtil — foruden Malerierne — kun kender Tjenerskabet). Der findes Rafaels Maleri af de tre Gratier, foruden Velazquez'er, Tizian'er, Zurbaran'er — er De med, Hr. Schwartz? — etc. etc., og berømte Rembrandfer ej at forglemme.

Jeg var ogsaa i Holland, bl. a. i Haarlem, da jeg vilde opsøge en gammel bekendt, en duelig Maler, Frans Hals, som bor med sin Familie i en Udkant af Byen. Jeg havde aldrig før set ham i hans Hjem og var spændt paa, hvordan han tog sig ud. Jeg var der i to Dage paa hans nærmere Bekendtskab — naa, ja — hm! — ha! — hvad skal man sige? — Jeg véd virkelig ikke — jeg frygter kun for at misforstaa — nok sagt — det er en meget vidtløftig Historie. Jeg vil nødig sige noget, som kunde forklejne min gamle Ven; men jeg linder, at han har en maaske betænkelig Forkærlighed for de mest animerede Øjeblikke af et meget rundeligt Middagsmaaltid. Jeg fortryder forresten, at jeg ikke blev en Dag længere i Holland og gjorde ham endnu et Besøg i hans Hjem. Jeg tænkte paa det; men saa opdagede jeg, at jeg paa en Eftermiddag og en Nat kunde komme over til London for at give mig i Kast med de store og mange Armeer — og du kender min fortvivlede og uimodstaaelige Tapperhed, som dog engang gør det af med mig.

Naa, er du nu mør? Kan du taale mere? Hvis dette Brev ikke — aandelig talt — har lagt dig paa Bunden af en Morter og saa at sige pulveriseret dig, saa véd jeg ikke, hvorledes det Brev skulde være, som kunde opnaa dette Resultat. Er din Komplementfarve¹ kommet hjem? s. 180Det antager jeg. Jeg havde et Brev fra ham fra Schweiz og havde egentlig Lyst til at svare ham paa det, skønt han slet ikke spurgte om noget; men naar man ikke véd, hvor saadan en Kopist er henne, hvorledes kan man da svare ham?

Hvad mener du om den ægyptiske Politik? Hvis Arabi Pascha virkelig — jeg vil nødig være indiskret — og hvis Gladstone eller Bismarck — saa kan vi saamænd alle faa meget at tænke paa. Alene Suez-Kanalen — naa, jeg vil ikke tale om den.

Din
J. L.

